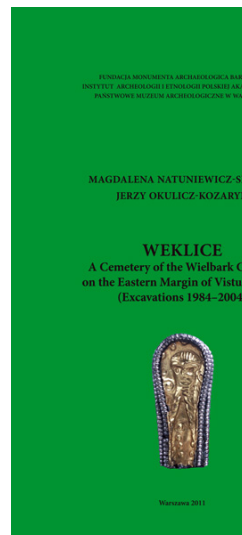

Magdalena NATUNIEWICZ-SEKUŁA, Jerzy OKULICZ-KOZARYN

WEKLICE. A cemetery of the Wielbark Culture on the Eastern Margin of Vistula

Delta (Excavations 1984-2004) (red. A. Bitner-Wróblewska) Fundacja Monumenta Archaeologica Barbarica
tytuł Archeologii i Etnologii Polskiej Akademii Nauk

Ins

Państwowe Muzeum Archeologiczne w Warszawie

Warszawa 2011

431 s.; 30 cm

ISSN 1426-39-98

ISBN 978-83-927585-2-5 (Fundacja Monumenta Archaeologica Barbarica)

ISBN 978-83-89499-84-4 (Instytut Archeologii i Etnologii Polskiej Akademii Nauk)

Weklice, gm. Elbląg, woj. warmińsko-mazurskie, stan. 7

Birytualne cmentarzysko kultury wielbarskiej w Weklicach jest obecnie największą choć nie całkowicie przebadaną nekropolą kultury wielbarskiej na SW krawędzi Wysoczyzny Elbląskiej przy wschodnim obrzeżu ujścia delty Wisły. Pierwsza publikowana wzmianka o przypadkowych znaleziskach z cmentarzyska pochodzi z lat dwudziestych XIX wieku, a zabytki wówczas pozyskane przekazano do *Sammlung vaterländischer Altertümer beim königlichen Staatsarchiv* w Królewcu, po czym zbiór ten został przekazany do *Prussia Museum*

. Kolejne także przypadkowe znaleziska z Weklic pozyskano w latach 20. XX w. Odkryto je w związku z eksploatacją miejscowej żwirowni. Pierwsze prace archeologiczne (naruszony grób

szkieletowy) przeprowadził na stanowisku w roku 1923 miejscowy nauczyciel z Myślecina i członek

Elbinger Altertumsgesellschaft

Wilhelm Klink, a następnie w roku 1925 on sam, z pomocą przybyłego na stanowisko łotewskiego archeologa Feliksa Jakobsona przebadali 8 grobów szkieletowych. Wszystkie pozyskane wówczas zabytki zaginęły podczas zawieruchy II Wojny Światowej. Od roku 1984 po ponownym zlokalizowaniu cmentarzyska na podstawie źródeł archiwalnych i badań powierzchniowych badania na cmentarzysku prowadził profesor Jerzy Okulicz-Kozaryn z ramienia Instytutu Archeologii UW wraz ze swoją małżonką Łucją Okulicz-Kozaryn z Instytutu Archeologii i Etnologii PAN. Trwały one do 1998 roku. Od roku 2003 badania wznowiła Magdalena Natuniewicz-Sekuła z ramienia Instytutu Archeologii i Etnologii PAN – trwają one dziś i nie widać ich końca.....

Prezentowana publikacja zawiera wyniki badań archeologicznych z badań w latach 1984-2004. Jest to obszerny wstęp prezentujący historię badań, źródła historyczne do dziejów miejscowości Weklice oraz próbę rekonstrukcji środowiska naturalnego w okresie funkcjonowania cmentarzyska. Jednak przede wszystkim opis i przedstawienie ilustracyjne 492 obiektów i zespołów grobowych z ponad 3500 zabytków wykonanymi ze stopów miedzi, srebra, złota, szkła, bursztynu i ceramiki z ich wyposażenia. Włączone tu zostały także groby i znaleziska odkryte przez archeologów pruskich II Wojną Światową znane z przedwojennych źródeł archiwalnych. Wprowadzono też do opisów grobów (niezależnie od obszernych również załączonych w publikacji w formie aneksów opracowań specjalistycznych) wyniki określenia antropologicznych ludzkich szczątków kostnych – opracowanych przez dr Iwonę Teul (Pomorska Akademia Medyczna w Szczecinie), określenia tkanin autorstwa dr. hab. Jerzego Maika (Instytut Archeologii i Etnologii PAN; Łódź) czy gatunków drewna mgr Marii Michniewicz (Instytut Archeologii i Etnologii PAN; Warszawa). Przedstawiono także lokalną chronologię tej nekropoli funkcjonującej pomiędzy połową I a początkiem IV wieku po Chrystusie, o specyficznych cechach, w wielu szczegółach różniących się od interregionalnej chronologii kultury wielbarskiej. W trakcie jej tworzenia wykorzystano zaawansowane programy statystyczne służące do tworzenia diagramów korelacji różnorodnych cech zmiennych występujących w obiektach. Dodatkowym elementem książki jest prezentacja stratygrafii horyzontalnej stanowiska oraz wybranych aspektów dotyczących form pochówków szkieletowych i specyficznych elementów ich wyposażenia. Tom poza rycinami w tekście zawiera 245 tablic czarno-białych i kolorowych z przedstawieniem planów i profili oraz zabytków z wyposażenia obiektów, wielkoformatowy plan cmentarzyska (wklejka) oraz dwie wkładki wielkoformatowe pod opaską z przekrojem stratygraficznym stanowiska i diagramem korelacji cech chronologicznych.